

Osztódás

57..59..61. A számok szép rendben követték egymást, a négyzet alakú, zománcozott táblákon. Szép nyár volt. Egy nagy zsemleszínű, és egy kis fekete keverék kutya futkározott az utcán, ezt leszámítva rend volt, a cseréptetők hiánytalan fogsorral, a házak előtti fák frissen felnyírt, divatos frizurával, vigyázzállásban vártak, virág konfettik nyíltak az udvarokon, a fényesre mázolt kerítések mögött. Szerencsére semmi disznószag, részeg biciklista, ahogy az falun lenni szokott. Eszter lassított. Keze a sebváltóra tévedt, már megint elfelejtette, hogy automata, bosszankodott magában. Remélte, hogy az osztrák az egészből nem vesz észre semmit. Odaértek a 67-es házszám elé. Eszter telefonált, majd kinyílt az olajozott kertkapu, mögötte állt Feri bácsi, a papa, hevesen integetve karjaival, hogy vigyék be a kocsit az udvarra. Mire az osztrák kikászálódott az autóból, Pannika, a mama is előrejött a veteményesből, kezében egy vajling földszagú krumplival, köténye zsebében pár érett paradicsommal. Kurt, a snájdig fiatalember érdeklődve nézett körül, homokbarna szemével körkörös jeleket írt a házfalakra, hosszú vonalat az ereszcsontrára. Eszter biztos volt abban, hogy a téglákat számolja éppen, vagy az atomokat rendezi egyenes sorokba.

Mein Vater und meine Mutti, szólalt meg Eszter bizonytalanul, közben arcából kiment a vér. Feri bácsi és Pannika bemutatkoztak Kurtnak, szerencsére jól beszéltek a németet, hála a sok külföldi vendégnek, akik nyaranta ellepték a kis bakonybéli házukat. Feri bácsi észrevette, hogy a lány tipródik, nem tudja, mitévő legyen, ezért rákacsintott a lányra, majd átkarolta az osztrák vállát, és hátravitte, hogy megmutassa neki a gyümölcsöst.

Eszter megkönnyebbülve tette be Pannika mögött a szúnyoghálós ajtót. A konyha meleg, ételszagú párájában már javában rotyogott az újházi tyúkhúsleves. A hatvan körüli hölgy zörgött egy kicsit a lábasokkal, ezután vizet eresztett egy nagy tálba. Eszter gyorsan elővette a tizezrest, és beledugta Pannika zsebébe.

Ne bőgj, mert még észreveszi, szólt ki Pannika a piros fazék mögül, majd odament a lányhoz, Most szépen megpucolod nekem azt a krumplit, utána megfőzzük, törölte meg Eszter maszatos arcát egy konyharuhával olyan kedvesen, mintha mindennapos lenne, hogy az ember lánya a gazdag osztrák előtt normális családot hazudik magának.

Mire a férfiak visszatértek, a viaszosvászon terítő helyére már felkerült damasztabrosz, és a zsolnai porcelán. A vendéglátók valóban kitettek magukért. A levest rántott hús, tört krumpli és rizibizi követte. Feri bácsi órákig beszélgetett Kurttal a sakkról, és a politikáról, az euro árfolyamváltozásairól, az osztrák kedvenc és egyedüli témáiról. Eszter egy darabig a férfi feje fölötti faliórát bámulta, utána leszedte az edényeket, és kivitte őket a konyhába, beállt Pannika mellé mosogatni.

Mosogatás közben, szeme sarkából rápillantott az osztrák salátaszerű frizurájára, fakó tekintetére, artikuláló szájára, a határ menti falvakban tüsténkedő orvosok által, méregdrágán összetákolt fogsorára.

Amíg a borsószemeket kotorta a lefolyóba, eszébe jutott egy nagy érett petesejt is, és a hüvelyi orgazmus, amit az asztal mellett ülő, tüchtig úriember nem fog neki nyújtani soha. Eszter eldöntötte, hogy inkább nem osztódik. Még gondolatban sem.